

T.E.M.N.É. P.Ú.D.Y.

Tajnosti klášterní vrchnosti

Milí příznivci temnopudných historek z časů dávno zašlých nemohu odolat pokušení a uchýlím se ke krádeži. A, neb jsem člověk pohodlný, nebudu kvůli tomu chodit daleko a vykradu sám sebe. Mám tu před sebou vlastnoruční dějiny obce Bohdalce a jedna z jejích kapitol přímo volá k vytunelování pro Násosku. Tak pěkně poslouchejte, odhalím Vám temná církevní tajemství, kam se na ně hrabe šifra mistra Leonarda.

Na kopečku na okraji Žďáru nad Sázavou stojí kostelík, který si získal světovou proslulost, neb jeho stavitelem byl geniální architekt Santini. Ano, ano, mluvím tu o poutním kostele sv. Jana Nepomuckého na Zelené hoře, památce UNESCO. Tato skvostná stavba však nebyla levnou záležitostí, a tak se hodil každý peníz. Osmnácté století je sice známo svou barokní zbožností, ale nenechme se mýlit, hřešilo se také ostošest. Ale každý hříšník se dá napravit, i když se dopustí (s odpuštěním) smilstva.

On takový dnes běžný nemanželský pohlavní styk býval věci zakázanou a trestanou. Jistě, odbyval se sice potajmu a neveřejně, ale díky jeho nechtěným následkům, se na něj stejně časem přišlo. A tak dosud svobodný mládenec, který zhřešil s kdysi „pocivým“ děvčetem, putoval nejprve do arestu a potom většinou k oltáři. A aby toho nebylo málo, zaplatil hříšník či jeho otec „dobrovolnou“ pokutu či vznešeněji řečeno zbožný dar na stavbu a vybavení zelenohorského kostela. Řadu takových příkladů dodnes zachovala Kniha darů ke kostelu sv. Jana Nepomuckého z let 1720–1735. Uvedme si alespoň dva z již zmíněného Bohdalce.

V roce 1720 odvedl Mikuláš Tulis z gruntu čp. 27 kostelu sv. Jana Nepomuckého 11 zlatých 40 krejcarů za to, co hříšného spáchal jeho syn Matěj s Julinou Batelkovou. Ačkoli podobné případy končily obvykle společnou svatbou odhalených hříšníků, jméno Matěje Tulise najdeme v oddací matrice hornobobrovské farnosti až v roce 1726. Nevěstou však nebyla Julina ale Zuzana, dcera Šebestiána Zdražila. V roce 1726 také zemřel Matějův otec Mikuláš Tulis a Matěj po něm převzal vedení gruntu. Mikuláš Tulis se tak nedožil další pohany, když byl v roce 1727 odhalen i jeho syn

Jaxe dostat do vlastní garáže

Pořídili jsme si domeček s garáží. Jsou v zásadě tři možnosti, jak se do garáže dostávat, tedy samozřejmě mimo garážových vrat přirozeně. Jedna možnost – garáž propojena s domem dveřmi. Druhá možnost – garáž s dveřmi na zahradu. A třetí možnost – do garáže vedou pouze garážová vrata, což je i náš případ. Každá z variant má jistě svého výhody i nevýhody. Naše garáž má vrata na elektrický pohon, včetně dálkového ovládání, takže je to pohoda, zmáčknu tlačítko a vrata se mi otevřou, zmáčknu podruhé a vrata se zavřou. Pro případ, že by nešla elektrika, jsou vrata vybavena zámkem, ke kterému je připevněn provázek, pomocí něhož je možné uvolnit pojistku a vrata otevřít manuálně. No není to paráda, když to funguje.

Když jsme domeček kupovali, všimli jsme si, že provázek u zámku je už trochu roztržený, jak se garáž během stavby otvírala pouze manuálně. Původně jsme chtěli nechat provázek vyměnit, ale nakonec jsme se nechali uchlácholit tím, že manuální otvírání budeme používat opravdu pouze výjimečně.

Onehdý o víkendu, když jsem se večer vracel domů, zmáčknul jsem první tlačítko na dálkovém ovládání, začala se otvírat branka (i ta je elektrický pohon a poslouchá povely z dálkového ovladače). Zmáčknul jsem tedy druhé tlačítko, měly se začít otvírat vrata do garáže, ale ani se nehnuly. Zkusil jsem ještě několikrát zmáčknout tlačítko ovladače, ale vrata mě naprosto ignorovala. Po několika pokusech jsem to vzdal, popojel jsem před vrata, poslední pokus s ovládačem a nic. Došel jsem do domečku, vzal jsem si druhé ovládání a opět jsem se marně pokoušel vrata uvést do pohybu. Když selhaly všechny pokusy s ovládačem, našel jsem klíče a vrata garáže otevřel manuálně. Když jsem zaparkoval auto, zkusil jsem vypínač, kterým se dají vrata garáže ovládat zevnitř, ale ani na tento podnět se vrata do pohybu nedala. No nic, řekl jsem si a zavřel vrata manuálně. Doma jsem se dozvěděl, že, když se vrata zavírala, vypnuli nám elektriku, vrata se nedověla a začala stávkovat. Ještě večer jsem se pokusil vrata opět zprovoznit, prověřil jsem pojistky, ale vše bylo

kopce, jde jako by šplhal po úbočí a do cesty se zasekává nohou napříč směru pohybu.

Je to styl nesmírně pomalý a je mu vyhrazeno úplné finále pouti kdy se plahočíme vzhůru do hostýnského kopce.

Letos nešlo pokračovat po běžné cestě, která byla pod ledopádem, a bylo rozhodnuto dosíci baziliky na vrcholu přímou ztečí, takže nás tentokrát chaplin dostal všechny. Dva kroky vpřed, skluz po listí a blatě krok vzad a znovu. Takto jsme se doplácali až ke „schodům do nebe“, které už byly jen bonbonkem na závěr.

Byl tam strašný vítr a hodiny byly třičtvrti na sedm a nás však do cíle dorazilo všech celých sedm!

Po kratšoulinkém spočinutí v poutnickém muzeu (nebo mauzoleu?) a přivítání se s odpočatou motorizovanou částí týmu jsme se odbelhali na mši. V jejím závěru jsme pak s radostí převzali diplomy úspěšných putovníků a dozvěděli se, že z původních cca 200 kusů na startu jich do úplného cíle dorazilo zcela po svých 102. I s těmi, co se nechali sem tam popovést, to ale bylo asi 150 lidí.

Jak jsem v úvodu předeslal, zamluvili jsme si letos na jeden den velký

pokoj v poutnickém domě, takže jsme letos řešili závěr pouti více slavnostně. Nejprve mše až do konce, pak výborná snídaně, sprcha a nakonec sladké schrupnutí v bělostných postelích až do poledne. V poledne jsme se zvesela a s několika jadrnými poznámkami vykopali z postelí (dobrák Sandyk nemohl dospat a chodil nás postupně budit po čtvrt hodině už od jedenácti), použili další restauraci kolem Hostýna k příjemnému obědu, zběžně okoukli okolí a cetkařsko pekařské stánky a tradá domů.

Vím, že ne všichni spolujdoucí se mnou budou asi souhlasit, ale sumasumárum

mě to letos fakt přišlo velice pohodové a už se těším za rok.

Díky Venco, Sandyku, Fildo, Jindřiško, Hano, Stando, Radko, Martino a Kryštůfku, že jste se mnou do toho letos zase šli a díky otci Marianovi, že tohle spoluvymyslel, organizuje a že mě do toho zatáh.

-moll-